

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **E. CZ, s. r. o.**, se sídlem X, zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno-střed, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2015, čj. 10164/15/5100-41457-711242,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení věci

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Středočeský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 18. 9. 2014, čj. 3731186/14/2121-24800-201012. Správce daně tímto platebním výměrem předeepsal žalobkyni podle § 157 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), úrok z posečkané částky ve výši 20.215 Kč. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí k tomu uvedl, že dne 25. 7. 2012 podala žalobkyně žádost o posečkaní úhrady daně z přidané hodnoty, které bylo rozhodnutím ze dne 22. 10. 2012 vyhověno a bylo rozhodnuto o posečkaní úhrady daně z přidané hodnoty ve výši 800.000 Kč do 31. 12. 2012. Dne 18. 9. 2014 vydal správce daně platební výměr na úrok z posečkané částky za dobu od 26. 7. 2012 do 31. 12. 2012 v částce 20.215 Kč. Žalovaný zdůraznil, že povinnost uhradit úrok z posečkané částky vzniká daňovému subjektu ze zákona, platební výměr má jen deklaratorní charakter, jde prakticky jen o matematický výpočet. Žalovaný dospěl k názoru, že platební výměr je plně

přezkoumatelný. Ve výroku platebního výměru je uvedena celková částka úroku z posečkané částky s tím, že její výpočet je obsažen na str. 3 platebního výměru. Zařazení výpočtu přímo do výroku rozhodnutí by snížilo jeho přehlednost, proto je běžnou správní praxí, že je výpočet uveden až na dalších stranách platebního výměru. Tabulka je přitom součástí platebního výměru, neboť v horní části této strany je uvedeno číslo jednací platebního výměru a číslo stránky (3), které tabulku přiřazuje k platebnímu výměru.

Pro posouzení zákonnosti a správnosti platebního výměru je dle žalovaného podstatné, zda existovalo z pravomocného rozhodnutí správce daně povolené posečkání úhrady daně, doba trvání tohoto posečkání a zda byl úrok z posečkané částky předepsán ve správné výši. V daném případě povolil správce daně posečkání z částky 800.000 Kč na dobu od 26. 7. do 31. 12. 2012, sazba úroku z posečkané částky odpovídá repo sazbě stanovené Českou národní bankou zvýšené o 7 procentních bodů, tyto údaje jednoznačně plynou z 1. a 2. řádku tabulky na str. 3 platebního výměru. Úrok z posečkání úhrady daně činí 20.215 Kč. Částka 33.922 Kč uvedená na 3. řádku tabulky nebyla tímto platebním výměrem úročena, vztahuje se k povolenému posečkání na základě rozhodnutí o posečkání ze dne 7. 3. 2013 a příslušná výše úroku je uvedena v rozhodnutí o odvolání ze dne 31. 3. 2015. Žalovaný je tedy toho názoru, že úrok byl předepsán ve správné výši a za správné období, platební výměr je plně přezkoumatelný a výpočet úroku byl proveden správně. Úrok z posečkané částky není navázán na vznik daňové povinnosti (§ 157 odst. 2 daňového řádu), nýbrž na dobu posečkání, která byla určena rozhodnutím o posečkání.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

Žalobkyně v žalobě namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť povinnost uvedená v platebním výměru je neurčitá, jelikož není přesně uvedeno, z jaké částky a jakým způsobem byl úrok vyměřen. K platebnímu výměru je přiložena jakási tabulka, ta však není jeho součástí, není tedy závazná. Žalovaný sice v odůvodnění svého rozhodnutí zdánlivě vysvětluje obsah této tabulky, nikde se však nezmiňuje, jak se k jednotlivým částkám dopracoval (např. 4. a 5. řádek). Platební výměr obsahuje tři rozdílné výše úroku (úrok již sdělený, rozdíl úroku atp.) bez jednoznačného pokynu či bližší specifikace. Dále žalobkyně tvrdí, že je sporné, z jakého základu, resp. daně, správce daně vycházel, neboť v předmětném období ani daňová povinnost nevznikla (resp. nikoliv ve výši uvedené v tabulce přiložené k platebnímu výměru). Daňová povinnost z předmětného období je předmětem jiného řízení, které dosud nebylo pravomocně ukončeno. Žalovaný sice tvrdí, že úrok z posečkání není vázán na vznik daňové povinnosti, nelze však ignorovat, že vznik samotné daňové povinnosti je sporný. Jeví se tedy zarážející, z čeho správce daně úrok počítal. Závěrem pak žalobkyně namítá, že podle § 157 odst. 3 daňového řádu měl správce daně vydat platební výměr na úrok z posečkání bezodkladně po skončení posečkání, které přitom bylo povoleno do 31. 12. 2012. Správce daně však doručil platební výměr žalobkyni až dne 19. 9. 2014.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že je běžnou praxí správce daně, že ve výroku platebního výměru na úrok z posečkané částky je uvedena toliko celková předepsaná výše úroku z posečkané částky s tím, že výpočet celkové částky je uveden na dalších stranách platebního výměru. Tak tomu bylo v nyní posuzované věci. Žalobkyní zmiňovaná tabulka

je součástí rozhodnutí (platebního výměru) a je pro správce daně závazná. Ze str. 3 platebního výměru je zřejmé, že v tabulce se vyskytuje celkem 7 výší dílčího úroku a jejich součet tvoří po zaokrouhlení částku 20.215 Kč. Pokud jde o námitku spornosti vzniku daňové povinnosti, která byla posečkána, žalovaný uvedl, že daňová povinnost vznikla na základě daňového tvrzení žalobkyně za zdaňovací období měsíce června 2012, za které byla podle § 140 odst. 1 daňového řádu vyměřena daň z přidané hodnoty ve výši 892.944 Kč. Jelikož se takto vyměřená daň neodchylovala od daně tvrzené, nebylo možné podat proti jejímu vyměření odvolání, daňová povinnost se tak stala pravomocnou, přičemž za den doručení platebního výměru se dle § 140 odst. 2 daňového řádu považuje poslední den lhůty pro podání daňového přiznání, jímž byl 25. 7. 2012 [§ 101 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“)]. Žalobkyně poté požádala o posečkání této daňové povinnosti, posečkání bylo rozhodnutím ze dne 22. 10. 2012 povoleno do 31. 12. 2012 a posléze bylo znovu povoleno rozhodnutím ze dne 7. 3. 2013. Ve vztahu k poslední námitce žalovaný uznal, že vydání platebního výměru na úrok z posečkání po více než roce a půl od skončení posečkání nelze označit za bezodkladné, povinnost platit úrok z posečkané daně ovšem plyne přímo ze zákona a správce daně nedisponuje žádným správním uvážením ve vztahu k vyměření tohoto úroku. Prodleva správce daně s vydáním platebního výměru nemohla žalobkyni nijak poškodit, u nedoplatků na příslušenství daně úrok z prodlení nevzniká (§ 253 odst. 3 daňového řádu). Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Při jednání, které soud k projednání věci nařídil, setrvali účastníci na svých dosavadních procesních stanoviscích. Žalobkyně odstoupila od svého tvrzení, že ve zdaňovacím období červen 2012 daňová povinnost na dani z přidané hodnoty nevznikla, resp. nikoliv ve výši uvedené v tabulce přiložené k platebnímu výměru, je předmětem jiného řízení, které dosud nebylo pravomocně ukončeno.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.

Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.

Skutková zjištění vycházející z obsahu daňových spisů

Z daňových spisů soud zjistil, že žalobkyně podala dne 25. 7. 2012 u Finančního úřadu v Rakovníku (právní předchůdce správce daně) daňové přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období červen 2012. Deklarovala v něm vlastní daňovou povinnost ve výši 892.944 Kč. Platebním výměrem ze dne 14. 8. 2012, čj. 138209/12/069910201012,

správce daně vyměřil žalobkyni podle § 139, § 147 a § 140 odst. 1 daňového řádu daň z přidané hodnoty za zdaňovací období červen 2012 ve výši 892.944 Kč na základě daňového přiznání ze dne 25. 7. 2012.

Dne 25. 7. 2012 podala žalobkyně u Finančního úřadu v Rakovníku žádost o posečkání úhrady daně z přidané hodnoty za zdaňovací období červen 2012 ve výši 800.000 Kč do 31. 12. 2012. Žádost odůvodnila tím, že její jediný dlužník pan K. M. se zavázal uhradit žalobkyni dlužnou částku ve výši 800.000 Kč do 14. 12. 2012. Téhož dne žalobkyně poukázala na účet finančního úřadu částku ve výši 92.944 Kč, což doložila oznámením Komerční banky, a. s. o provedení příkazu k úhradě přiloženým k žádosti. Finanční úřad v Rakovníku vydal dne 22. 10. 2012 rozhodnutí čj. 150671/12/069910201012, jímž vyhověl žádosti o posečkání úhrady daně z přidané hodnoty a rozhodl o posečkání daně z přidané hodnoty ve výši 800.000 Kč do 31. 12. 2012. Rozhodnutím ze dne 21. 1. 2013 sdělil finanční úřad žalobkyni, že rozhodnutí o posečkání ze dne 25. 10. 2012 pozbývá dnem 31. 12. 2012 účinnosti z důvodu, že nebyly splněny podmínky stanovené v tomto rozhodnutí, neboť daňová povinnost nebyla ve stanoveném termínu uhrazena.

Dne 18. 9. 2014 vydal správce daně platební výměr čj. 3731186/14/2121-24800-201012, jímž žalobkyni vyrozuměl o úroku z posečkání za dobu posečkání povoleného rozhodnutím správce daně ze dne 25. 10. 2012, čj. 150671/12/069910201012, v celkové výši 20.215 Kč. Ve výroku je uvedeno, že výpočet celkové částky úroku z posečkané částky je uveden na dalších stranách tohoto rozhodnutí. Na samostatném listu označeném stejným číslem jednacím, jaké má právě zmíněný platební výměr, a poznámkou „strana 3“ je tabulka obsahující výpočet úroku pro daň. Z ní plyne, že sazba úroku činí po celou dobu 7,50 %. Celková splatná daň činí 892.944 Kč (řádek č. 1), přičemž dne 25. 7. 2012 bylo uhrazeno 33.922 Kč (řádek č. 3) a dne 26. 7. 2012 bylo uhrazeno 59.022 Kč (řádek č. 4; celkem bylo uhrazeno 92.944 Kč). Na dobu od 26. 7. 2012 do 31. 12. 2012 bylo povoleno posečkání s úhradou zbývajících částky ve výši 800.000 Kč. V rámci této částky bylo posečkáno s částkou 59.022 Kč od 26. 7. 2012 do 26. 7. 2012 (tj. 1 den), s částkou 172.049 Kč od 26. 7. 2012 do 26. 10. 2012 (tj. 93 dnů), s částkou 2.234 Kč od 26. 7. 2012 do 21. 11. 2012 (tj. 119 dnů), s částkou 209.062 Kč od 26. 7. 2012 do 21. 12. 2012 (tj. 149 dnů), s částkou 123.288 Kč od 26. 7. 2012 do 28. 12. 2012 (tj. 156 dnů) a s částkou 200.423 Kč od 26. 7. 2012 do 30. 12. 2012 (tj. 158 dnů).

Dne 26. 9. 2014 podala žalobkyně odvolání proti platebnímu výměru, které odůvodnila na výzvu správce daně podáním ze dne 20. 11. 2014. V něm namítla nepřezkoumatelnost platebního výměru pro neurčitost uložené povinnosti, neboť z platebního výměru není zřejmé, z jaké částky a jakým způsobem byl úrok vyměřen. Dále namítla, že daňová povinnost za dané období nevznikla, neboť je předmětem jiného řízení, které ještě nebylo pravomocně skončeno. Poukázala rovněž na nezákonný postup správce daně při nakládání s nárokem žalobkyně na úrok z neoprávněného jednání správce daně ve výši 29.031 Kč přiznaným rozhodnutím správce daně ze dne 3. 9. 2014, který měl být použit na úhradu existujících nedoplatků na dani a příslušenství daně. Žalobkyni však není známo, jak bylo s touto částkou naloženo.

Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím odvolání žalobkyně zamítl a potvrdil rozhodnutí správce daně.

Posouzení žalobních bodů

Soud se nejprve zabýval námitkou žalobkyně, že jí povinnost zaplatit daň z přidané hodnoty za zdaňovací období červen 2012 nevznikla. Soud se ztotožňuje s argumentací žalovaného, tedy že žalobkyně podala dne 25. 7. 2012 řádné daňové přiznání k této dani za uvedené zdaňovací období, v němž přiznala vlastní daňovou povinnost ve výši 892.944 Kč. Jelikož správce daně vyměřil daň na základě tohoto daňového přiznání ve stejné výši, jakou v něm deklarovala sama žalobkyně, nebylo třeba výsledek vyměřovacího řízení oznamovat žalobkyni a za den doručení platebního výměru, jenž se pouze zakládá do spisu, se považuje poslední den lhůty pro podání daňového přiznání. Daň je splatná v poslední den lhůty pro podání daňového přiznání (§ 135 odst. 3 daňového řádu). Posledním dnem lhůty pro podání daňového přiznání je dle § 101 odst. 1 zákona o DPH 25. den po skončení zdaňovacího období, v této lhůtě je daň i splatná. Daň tak byla vyměřena ke dni 25. 7. 2012, k němuž se současně stala i splatnou. Ze sdělení Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, územního pracoviště pro Prahu 2, ze dne 26. 10. 2017 pak plyne, že žádné další vyměřovací či doměřovací řízení na této dani za uvedené zdaňovací období vedeno nebylo.

Z výše uvedeného plyne, že žalobkyni vznikla ke dni 25. 7. 2012 daňová povinnost ve výši 892.944 Kč a k tomuto dni se stala i splatnou. Namítá-li žalobkyně, že je třeba vzít v úvahu spornost daňové povinnosti, není soudu zřejmé, z čeho tato spornost má plynout. Daň byla vyměřena v souladu s daňovým tvrzením žalobkyně, nebyla napadena opravnými prostředky (což ani být nemohla). Daň nebyla předmětem žádného doměřovacího řízení, což plyne jednak z výše uvedeného sdělení finančního úřadu ze dne 26. 10. 2017, jednak z lustrace věcí vedených u Krajského soudu v Praze, v nichž žalobkyně vystupuje jako žalobkyně. Ani na výzvu soudu žalobkyně neupřesnila, z jakého důvodu měla být daň „zpochybněna“, naopak od toho tvrzení odstoupila s tím, že nebylo učiněno se znalostí účetnictví, které v dané době neměla žalobkyně k dispozici. Soud doplňuje, že i kdyby bylo ve věci daně z přidané hodnoty za zdaňovací období červen 2012 vedeno doměřovací řízení, nemění to nic na tom, že daň naposledy vyměřená na základě řádného daňového tvrzení žalobkyně byla splatnou dne 25. 7. 2012 a měla být v této lhůtě uhrazena (bez navýšení o úrok, ať již za posečkání daně, nebo z prodlení). Žalobní bod je nedůvodný.

Pokud jde o námitku neurčitosti povinnosti uložené platebním výměrem správce daně, soud k tomu v souladu se žalovaným uvádí, že ve výroku platebního výměru je uvedena částka úroku z posečkání daně, jejíž podrobný výpočet je rozveden na str. 3 platebního výměru, na kterou platební výměr sám odkazuje. Tato „tabulka“, jak zmíněnou část platebního výměru označuje žalobkyně, je jeho nedílnou součástí, což plyne jednak z odkazu uvedeného ve výroku, jednak ze samotného označení této „tabulky“ shodným číslem jednacím, jaké má platební výměr, a navazujícím číslováním stran. Výrok je tedy dostatečně určitý, neboť v něm je uvedena přesná částka, přičemž je z něho zřejmé, že se jedná o úrok z posečkání podle rozhodnutí správce daně ze dne 25. 10. 2012 (jím bylo

povoleno posečkání s úhradou daně ve výši 800.000 Kč do 31. 12. 2012). Přehlednost „tabulky“ je pak otázkou přezkoumatelnosti odůvodnění platebního výměru, resp. žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného, neboť jejím prostřednictvím jsou žalobkyni sdělovány důvody, pro něž jí byla předepsána k placení částka 20.215 Kč.

Z „tabulky“ plyne, že byla odložena platba ve výši 800.000 Kč na dobu od 26. 7. do 31. 12. 2012 (řádek č. 2). K tomuto řádku není přiřazen žádný úrok, neboť v průběhu tohoto období byly provedeny dílčí úhrady posečkané daně, takže úrok je počítán v podobě dílčího úroku (sloupec č. 6 – Dílčí úrok v Kč). Jednotlivé úhrady provedené na posečkanou daň jsou uvedeny v sloupci č. 3 (v částce Kč). V řádcích č. 3 – 9 jsou zachyceny jednotlivé dílčí úhrady daně provedené dne, který je uveden ve sloupci č. 2, a ve výši uvedené ve sloupci č. 3 (dne 25. 7. 2012 uhrazeno 33.922 Kč, dne 26. 7. 2012 59.022 Kč, dne 26. 10. 2012 172.049 Kč, dne 21. 11. 2012 2.234 Kč, dne 21. 12. 2012 209.062 Kč, dne 28. 12. 2012 123.288 Kč a dne 30. 12. 2012 200.423 Kč – v tomto případě nejde o úhradu, nýbrž o výši nedoplatku k poslednímu dni posečkání daně). Dílčí úrok uvedený ve sloupci č. 6 je počítán tak, že se vychází z data splatnosti daně k 25. 7. 2012 (první den posečkání je 26. 7. 2012), doba posečkání odpovídá době od splatnosti daně do dne provedení dílčí úhrady daně (sloupec č. 5) a úrok činí 7,5 % p. a. (sloupec č. 4). Výsledná výše úroku z posečkání je dána součtem dílčích úroků.

Soud nepopírá, že se způsob výpočtu úroku z posečkání může bez znalosti konkrétních okolností daného případu jevit jako nesrozumitelný, platební výměr byl nicméně adresován žalobkyni, která musí být obeznámena se svojí daňovou povinností a způsobem, jakým ji doposud hradila (tj. jakými dílčími platbami či převodem přeplatku na jiné dani a kdy). Nejde o nezúčastněnou třetí osobu, která by neměla přehled o provedených úhradách na posečkanou daň, tedy která by nebyla s to porozumět údajům uvedeným v přehledu. Ostatně i soud se po seznámení se spisem a přehledem provedených úhrad daně bez obtíží zorientoval v této „tabulce“. Např. na řádku č. 3 a 4 je rozepsána platba ve výši 92.944 Kč, kterou žalobkyně poukázala ze svého účtu vedeného u Komerční banky dne 25. 7. 2012 na účet finančního úřadu. Na řádku č. 5 je zohledněna přímá platba ve výši 172.049 Kč provedená žalobkyní dne 26. 10. 2012. Na řádku č. 6 je platba provedená převodem přeplatku z daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti v částce 2.234 Kč a na řádku č. 7 souhrn tří plateb provedených dne 21. 12. 2012 (částky 26.828 Kč a 180.000 Kč byly uhrazeny přímými platbami, částka 2.234 Kč převodem přeplatku z daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti) atd. Rozhodnutí tak není nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ani pro nedostatek důvodů, neboť důvody, o něž se výrok (výsledná částka úroku z posečkání) opírá, jsou v úplnosti zachyceny právě na str. 3 platebního výměru. Obdobným způsobem je tento přehled dílčích úroků z posečkání vysvětlen i v odůvodnění rozhodnutí žalovaného. Žalobní bod je nedůvodný.

Zákonnost platebního výměru ve vztahu ke správnému stanovení úroku z posečkání žalobkyně nenapadla, ačkoliv jí v tom nic nebránilo. Soud k tomu doplňuje, že si vyžádal od aktuálního správce daně žalobkyně (Finanční úřad pro hlavní město Praha, územní pracoviště pro Prahu 2) informace o tom, jakým způsobem byla DPH za zdaňovací období červen 2012 žalobkyní uhrazena. Ze sdělení správce daně ze dne 26. 10. 2017, jímž provedl soud při jednání důkaz, plynou skutečnosti, které potvrzují správnost

výkladu „tabulky“ na str. 3 platebního výměru podaného soudem. Soud z něho zjistil, že částka ve výši 92.944 Kč byla uhrazena dne 26. 7. 2012 přímou platbou. Provedení této platby (příkaz k bezhotovostnímu převodu z účtu byl zadán dne 25. 7. 2012) žalobkyně doložila spolu s žádostí o posečkání daně. V době, kdy žalobkyně žádost podala, činil její dluh na dani 892.944 Kč, částku 92.944 Kč uhradila tímto bezhotovostním převodem a ve vztahu ke zbývajícím částce 800.000 Kč požádala o posečkání daně. Správce daně tak neměl platbu připisanou na jeho účet dne 26. 7. 2012 ani zčásti považovat za úhradu posečkané daně, neboť jde o úhradu té části daně, ve vztahu k níž žalobkyně o posečkání nežádala, což jednoznačně (bez sebemenších pochybností) plyne z listin předložených žalobkyní k žádosti o povolení posečkání daně. Správce daně tedy v daném případě nesprávně považoval úhradu částky ve výši 33.922 (řádek č. 3) za úhradu posečkané daně. Dne 26. 10. 2012 uhradila žalobkyně částku 172.049 Kč přímou platbou, což plně odpovídá řádku č. 5, a to i pokud jde o dílčí úrok. Dne 21. 11. 2012 byl na úhradu daně převeden přeplatek na dani z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti ve výši 2.234 Kč, což plně odpovídá řádku č. 6, a to i pokud jde o dílčí úrok. Dne 21. 12. 2012 byla na úhradu daně započtena částka 209.062 Kč, tvořená přímými platbami ve výši 26.828 Kč a 180.000 Kč a převodem přeplatku z daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti ve výši 2.234 Kč, což odpovídá řádku č. 7, a to i pokud jde o dílčí úrok. Poslední platba za trvání povoleného posečkání byla provedena dne 28. 12. 2012 ve výši 216.232 Kč. Tato platba je zachycena na řádku č. 8 „tabulky“ v odlišné částce (123.288 Kč). Tento rozdíl lze vysvětlit tak, že od provedené úhrady byla odečtena částka 92.944 Kč odpovídající platbě ze dne 26. 7. 2012, kterou správce daně zohlednil na řádku č. 3 a 4, aniž měl (viz výše). Úrok z posečkání vztahující se k platbě ze dne 28. 12. 2012 ve výši 216.232 Kč činí 6.912,33 Kč, namísto správcem daně uvedené částky 3.951,97 Kč.

Za celou dobu posečkání (od 26. 7. do 31. 12. 2012) byla na posečkanou část daně uhrazena částka 599.577 Kč, což shodně plyne jak z přehledu na str. 3 platebního výměru, tak z přehledu obsaženého ve sdělení Finančního úřadu pro hlavní město Praha ze dne 26. 10. 2017. Ke dni 31. 12. 2012 nebyla z posečkané daně ve výši 800.000 Kč uhrazena částka 200.423 Kč, což plně odpovídá řádku č. 9, jenž zachycuje úrok z posečkání z částky zbývajících až do posledního dne povoleného posečkání (správně má být úročeno až do 31. 12. 2012, nikoliv jen do 30. 12. 2012); neposečkaná část daně ve výši 92.944 Kč byla uhrazena zcela (to reflektuje i správce daně v „tabulce“ na str. 3 platebního výměru odečtením této částky od úhrady ze dne 28. 12. 2012, správně však měl na úhradu této části daně započíst platby uvedené na řádku č. 3 a 4).

Výše uvedené rozdíly lze graficky vyjádřit takto:

Řádek č. (dle „tabulky“ na str. 3 platebního výměru)	Dílčí úrok z posečkání dle platebního výměru správce daně	Správná výše dílčího úroku z posečkání dle soudu
3	0,00	0,00
4	12,13	0,00
5	3.287,79	3.287,79
6	54,63	54,63

7	6.400,74	6.400,74
8	3.951,97	6.912,33
9	6.506,88	6.530,18
Úrok z posečkání celkem (před zaokrouhlením)	20.214,14	23.185,67

Jakkoliv soud výše poukázal na některé chyby při výpočtu dílčího úroku z posečkání, z uvedené rekapitulace plyne, že správce daně předsal žalobkyni úrok z posečkání daně v částce nižší, než jaká by odpovídala korektnímu způsobu stanovení částky. Toto pochybení správce daně, které ani žalovaný z moci úřední v odvolacím řízení nenapravil, ovšem prospívá žalobkyni. Ačkoliv je tedy žalobou napadené rozhodnutí z tohoto důvodu objektivně nezákonné, nelze napadené rozhodnutí zrušit k žalobě žalobkyně, i kdyby uplatnila odpovídající žalobní bod zpochybňující výši úroku z posečkání, neboť jí k tomu nesvědčí věcná legitimace (žalobkyně nebyla rozhodnutím zkrácena na svých právech).

Ani třetí žalobní bod neshledal soud důvodným. Jistě lze žalobkyni přisvědčit, že vydání platebního výměru na úrok z posečkání dne 18. 9. 2014, ačkoliv posečkání s úhradou daně skončilo dne 31. 12. 2012, o čemž ostatně správce daně vyrozuměl žalobkyni rozhodnutím ze dne 21. 1. 2013, není bezodkladné. To ostatně uznává i žalovaný ve vyjádření k žalobě. Nedodržení lhůty stanovené v § 157 odst. 3 daňového řádu vyjádřené slovy „bezodkladně po skončení posečkání“ nemá nicméně za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Platební výměr na úrok z posečkání daně byl vydán ve lhůtě pro vyměření vlastní daně za zdaňovací období 2012, stejně jako ve lhůtě pro placení daně (§ 148 odst. 1 a § 160 odst. 1 daňového řádu), a v těchto lhůtách nabyl platební výměr právní moci. Nebyla-li prekludována vlastní daň, ani promlčeno její vymáhání, nemůže být prekludováno či promlčeno ani právo předsat daňovému subjektu k placení příslušenství této daně (úrok z posečkání).

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

Vzhledem k tomu, že všechny uplatněné žalobní body jsou nedůvodné, a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému nevznikly v řízení žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014 – 47).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve **lhůtě dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. listopadu 2017

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
B. K.